

OGŁOSZENIA

1. Karteczki do liturgicznego wspomnienia żywych i zmarłych należy podawać w dzień poprzedzający Boską Liturgię lub przed Boską Liturgią, na Proskomidii. Proskomidia rozpoczyna się około pół godziny przed rozpoczęciem Boskiej Liturgii.
2. Istnieje możliwość zorganizowania wyjazdu do Monasteru św. Dymitra w Sakach na święto patrona klasztoru w dniach **7-8 listopada**. Wyjazd planowany jest po południu **7 listopada (środa)**, aby móc uczestniczyć w Boskiej Liturgii, która będzie sprawowana o północy. Następnie planowany jest powrót do Warszawy. Osoby chętne udać się na święto prosimy o kontakt z ks. Arturem.

NABOŻEŃSTWA

- 20. 10.** – Sobota św. Dymitra (wspomnienie zmarłych) – Boska Liturgia – **godz. 9.00**
20. 10 – Całonocne czuwanie – **godz. 18.00**
21. 10. – Boska Liturgia – **godz. 10.00**

Wydawca: Kaplica pw. św. męcz. archimandryty Grzegorza (Peradze),
ul. Lelechowska 5, 02-351 Warszawa
Redaktor: ks. Artur Aleksiejuk
Kontakt: ks.artur.aleksiejuk@gmail.com

Osoby pragnące wesprzeć finansowo wydawanie gazetki parafialnej proszone są o kontakt z ks. Arturem

Kaplica pw. św. męcz. archim. Grzegorza (Peradze)
w Warszawie

Biały Anioł

Nr 7 (2012)

14 października 2012 r.

Św. Ojców VII Soboru Powszechnego

Wielce chwalebny jesteś, Chryste Boże nasz, Który na ziemi światła ojców naszych okazałeś i przez Nich do prawdziwej wiary wszystkich nas skierowałeś, wielce łaskawy, chwała Tobie

VII Sobór Powszechny

Drugi Sobór Nicejski z 787 r., VII Sobór Powszechny jest ostatnim w pełni uznawanym zarówno przez Kościół katolicki, jak i Kościół prawosławny. Jego głównym tematem był spór o prawomocność oddawania czci ikonom.

Za pierwszego ikonoklastę uznaje się Epifaniasza z Salaminy (ok. 315-403), który zniszczył kolorowy obraz Chrystusa, ponieważ uznał sztukę i malowanie postaci świętych za nowy rodzaj bałwochwalstwa, wprowadzony za sprawą diabła. W VII oraz w VIII w. pogląd ten znalazł wielu zwolenników, zwłaszcza był popierany przez cesarzy. Tymczasem w 780 r. regentka cesarzowa Irena, objęła władzę w imieniu swego syna Konstantyna VI sprzyjając kultowi ikon i cztery lata później, w 784 r. podjęła przygotowania do zwołania soboru powszechnego.

Obrady soboru rozpoczęły się w sierpniu 786 r. w kościele pod wezwaniem Świętych Apostołów w Konstantynopolu. Jednak zostały one przerwane już w pierwszym dniu przez wojsko wierne pamięci ikonoklasty Konstantyna V.

Ponownie sobór zebrał się rok później w dniu 4 września 787 r. Uczestniczyło w nim około 250 biskupów. Obradom przewodniczył prawdopodobnie Tarazjusz, patriarcha Konstantynopola, oraz mnisi – Jan i Tomasz – jako przedstawiciele Antiochii, Aleksandrii i Jerozolimy. W posiedzeniach uczestniczyli także legaci papieża Hadriana I oraz dwaj legaci cesarzowej – patrycjusz Petronas i strateg wojskowy Jan – jak również różni mnisi, igumeni i archimandryci.

13 października, w czasie VII sesji ogłoszono soborową definicję wiary, w której podkreślano, że nie chce się ani niczego odejmować, ani niczego dodawać do Tradycji Kościoła, ale tylko zachować wszystko, co jest zgodne z sześcioma soborami powszechnymi, czego dowodzi włączenie do definicji dogmatycznej Symbolu Nicejsko-Konstantynopolitańskiego. W tym kontekście stwierdzono ważność Tradycji, pisanej i niepisanej, Kościoła, do której należy także cześć oddawana obrazom.

Sobór zakończono uroczystie 23 października w Konstantynopolu, w pałacu cesarskim Magnaura. Cesarzowa-regentka Irena i cesarz Konstantyn VI podpisali tomos zawierający oficjalne określenie prawomocności kultu ikon jako władcy państwa oraz przedstawiciele wszystkich starożytnych patriarchatów. Do akt weszły także 22 kanony, o których nie wiadomo jednak z pewnością, jak i kiedy zostały promulgowane; mają one charakter prawodawczy, administracyjny i dyscyplinarny.

Chociaż w latach bezpośrednio następujących po II Soborze Nicejskim recepcja jego ustaleń napotykała na wiele przeszkód, jednak jego autorytet pozostał niezachwiany. Znalazło to wyraz w uchwałach Synodu lokalnego w Konstantynopolu, który w dniu 4 marca 843 r. potwierdził decyzje i definicję wiary ustalone w Nicei w 787 roku.

Oprac. ks. Artur Aleksiejuk

Z uchwał VII Soboru Powszechnego

13. Zachowujemy nienaruszoną całą przekazaną nam tradycję Kościoła, zarówno pisaną, jak i niepisaną. Jednym z elementów tej tradycji jest malowanie wizerunków na ikonach, w ten sposób, by obraz był zgodny z przekazem podanym przez Ewangelie, aby te wizerunki potwierdzały, że Słowo Boże naprawdę było człowiekiem, a nie wytworem fantazji, i abyśmy mieli z tego korzyść, utwierdzając się w tej wierze. Albowiem wizerunek i rzecz, którą wyobraża wskazują na siebie nawzajem i stanowią niedwuznacznie swoje odzwierciedlenie.

14. W ten oto sposób, postępując jakby królewską drogą za Bożą nauką naszych świętych Ojców i za Tradycją Kościoła katolickiego – wiemy przecież, że w nim przebywa Święty Duch – orzekamy z całą dokładnością i z troską o wiarę, że przedmiotem kultu powinny być nie tylko wizerunki drogiego i ożywiającego Krzyża, lecz tak samo czcigodne i święte ikony malowane, ułożone w mozaikę lub wykonane innym sposobem, które umieszcza się ze czcią w świętych kościołach Bożych, na naczyniach liturgicznych i na szatach, na ścianach czy na desce, w domach czy przy drogach.

15. Są one wyobrażeniami naszego Pana Jezusa Chrystusa, Boga i Zbawiciela, Niepokalanej Pani naszej, świętej Bożej Rodzicielki, godnych czci Aniołów oraz wszystkich świętych i świętobliwych mężów. Im częściej wierni będą patrzeć na ich ikonograficzne przedstawienia, tym bardziej, oglądając je będą się zachęcać do wspominania i miłowania pierwowzorów, do oddawania im czci i pokłonu.

16. Nie otacza się ich jednak taką adoracją, jaka według naszej wiary należy się wyłącznie Naturze Bożej. Oddaje im się hołd przez ofiarowanie kadzidła i zapalenie świeateł, podobnie jak to się czyni przed wizerunkiem drogiego i ożywiającego Krzyża, przed świętymi Ewangeliami i innymi przedmiotami kultu, jak to było w pobożnym zwyczaju u przodków. „Cześć oddawana wizerunkowi przechodzi na prototyp”; a kto składa hołd ikonie, ten go składa Istocie, którą ikona przedstawia.

17. Tak oto umocnione jest nauczanie naszych świętych Ojców czyli Tradycja Kościoła katolickiego, który przyjął Ewangelię od krańca do krańca ziemi. W ten sposób podążamy za nauką Pawła, który przemawiał w imię Chrystusa, za boskim kolegium apostoelskim i za świętymi Ojcami, podtrzymując tradycje, które od nich otrzymaliśmy.